

Historier fra virkeligheten

Når frelse er siste utvei

Han hadde merket det ganske lenge, formen var ikke som før. Det kunne selvsagt være alderen, i sitt 80. år kan man kanskje ikke forvente så mye, men når han ikke lenger maktet å gå trappa opp til soverommet lot han datteren få viljen sin: Til doktorkontoret bar det. Det skulle ikke mye klinisk test til å skjønne at mannen var anemisk, med en HB på 6,8 orker vel heller ikke yngre utgaver av arten å gå trapper lenger.

Svært motvillig lar han seg innlegge på lokalsykehuset, ikke det at han trodde det kunne gjøre ham frisk mer, men datteren var urokkelig: Far skal ha nærmere undersøkelse!

Det ble tatt masse blodprøver og foretatt anstrengende undersøkelser, men pasienten fant seg tålmodig i alt oppstyret. Her var det bare å la makta rå.

Allerede neste dag kommer en sykepleier inn med utstyr til blodtransfusjon, og opplever til sin store forskrekkelse at den snille, gamle mannen på et øyeblikk er forvandlet til et uvær av sinne og forbannelse som hamrer stokken i gulvet: «Jeg er Jehovas vitne! Fjern det blodet fra rommet øyeblikkelig!» Unnskyldningene lar ikke vente på seg, selvfølgelig vil de respektere hans religiøse overbevisning, og blodoverføringen kanselleres øyeblikkelig.

Datteren var ikke nådig hun heller da hun tro- net inn på vaktrommet samme ettermiddag og ville ha seg forklart hvorfor far ikke hadde fått blodoverføring enda, det var lovet tidlig i morges! Litt forundret forklares datteren at sykehuset har den største respekt for farens tilhørighet til Jehovas vitner, og at han selvfølgelig ikke kan presses til å ta imot blodoverføring. «Jehovas vitne?? Min far har da aldri satt sine ben i den menigheten!» Og ganske riktig, han innrømmer det under datterens illsinte blikk: «Jeg er bare så veldig redd for å måtte ta imot blodoverføring, og så tenkte jeg at det eneste argumentet som holdt her på sykehuset var å si jeg tilhørte den menigheten, men jeg skjønner jo nå atintet argument holder i denne saken.»

Jannike Reymert

